

Burials of the Algonquian, Siouan and Caddoan Tribes west of the Mississippi.

By

David I. Bushnell Jr.

Washington 1927.

(Slutning)

Cree.

Cree og Ojibway Stammerne var nær beslægtede, talte det samme Sprog og fulgte i det væsentlige de samme Skikke. Medens Ojibway hovedsagelig holdt til i Skovregionerne, foretrak Cree Stammen Prærierne.

Cheyenne.

Cheyenne Stammen boede for Generationer siden langt øst for Missouri, og muligvis var deres Landsbyer engang midt i det skovbevoksede Areal i Minnesota mellem Mille Lac og Lake Superior. Derefter vandrede de til Minnesota Dalen og efterhaanden op langs denne Flod til en Egn, der dengang vrimlede af Bøffelokser. De trængte gennem den store Prærie og blev snart en veritabel Slette Stamme, der fulgte og jagede Okserne, der efterhaanden blev saa nødvendige for dem i deres forandrede Levevilkaar. For et Aarhundrede siden boede de alle samlede i Fællesskab eller i hvert Fald i een Region, men omkring 1830 bevægede nogle sig mod Syd, efterhaanden fulgt af flere. Disse er blevne betegnede som Syd-Cheyenne, og deres Hjem er nu i Oklahoma. De, der forblev i den nordlige Del, kaldes Nord-Cheyenne og hører til i Montana. Man kan ganske naturligt gaa ud fra, at med en afgjort Forandring i Omgivelsernes Natur — fra et tæt skovbevokset Landskab til aaben Prærie — maatte mange af deres Stammeskikke undergaa en tilsvarende Forandring. Dette har utvivlsomt fundet Sted med Stammens Begravelses-Skikke, og det er højst sandsynligt, at de, medens de boede i Sø- og Skovregionerne, anbragte deres døde i udhulede Grave i Lighed med de beslægtede Ojibway, som beboede det samme Territorium lige til de nuværende Tider.

Beretningerne gaar ud paa, at de døde ogsaa anbragtes paa Stilladser i Træerne eller paa Pæle i Prærien, paa et Leje i Hytter, i Huler eller Klipperevner eller lige oven paa Jorden med Sten dængede ovenpaa dem.

Undertiden, naar flere Dødsfald indtraf samtidigt, saasom ved Epidemier eller efter en Kamp, blev to eller tre anbragt i det samme Stillads i et Træ.

Naar en Mand dræbtes i Krig, var det dog Skik, at Liget efterlodes paa Præriens Jord, undertiden bedækket med et Tæppe, men ofte ubedækket. Man ansaa det for heldigt, at de vilde Dyr aad Ligene,

Fig. 3. Stilladsbegravelser.

for at Legemerne kunde blive spredt viden om paa Prærien. Naar en Mand, der var saaret i Kamp, blev transporteert til Lejren og døde undervejs, lavede man et lille Hus og anbragte Liget deri indhyllet i Tæpper paa et Leje af hvid Salvie. Taget blev dækket med Græs, oven paa dette Træbark og herover et Tæppe, der blev gjort fast helt rundt.

I øvrigt var Behandlingen af Liget og Sørgehøjtideligheden i mange Henseender som tidligere beskrevet. Ejede den døde Hest, blev flere af disse dræbt ved Graven. Frivillige Lemlæstelser af de efterlevende Slægtninge var almindelig.

Et Eksempel paa en „Stilladsbegravelse“ ses paa Fig. 3.

Blackfoot.

Blackfoot Indianerne boede i de bjergfulde Egne ved Missouri's Udspring, hvor Jagten var god, og hvor de dybe Dale frembød Beskyttelse mod den lange og barske Vinter, og hvor Fjender havde

Vanskelighed ved at trænge igennem. De brugte ikke saa meget at begrave de døde i Jorden, men lagde oftest Ligene, pynteligt paa-klædte og malede, men uden Vaaben, paa afsides Steder i Kløfter, Klipperevner, paa en stejl Høj eller i et Krat. Ligene blev dog tildækkede med Sten eller Tømmer, for at Ulvene ikke skulde faa fat i dem. Undertiden tilbød de Ligene til de hvide som en Gave, der ikke kunde afslaas.

Beertningerne er iøvrigt meget modstridende, hvilket kan hidrøre fra, at mange enkelte og isoleret boende Grene af Stammerne anvendte Metoder, der i Enkeltheder kunde afvige en Del fra hverandre.

Siouan Stammerne.

Siouan Stammerne var den talrigste Gruppe efter Algonquian Indianerne.

I de sidste Aarhundreder har en stor Forskydning utvivlsomt fundet Sted, de har forladt deres oprindelige Hjem langt øst for Mississipi, i Ohios øvre og centrale Del for at søge nyt Land mod Vest.

Da Franskmændene i sidste Halvdel af det 17. Aarhundrede kom ind i den centrale Del af den nuværende Stat Minnesota, traf de flere Indianer Stammer af den hernævnte Gruppe (Dakota), der dog snart blev trængt bort af Ojibway Stammen, navnlig fordi disse havde faaet Skydevaaben af Franskmændene, saaledes som det tidligere er nævnt.

En rejsende, der Aar 1900 var i Lejr ved den nordøstlige Bred af Mille Lac, Minn, beretter, at der i kort Afstand neden for Søbredden var en stor Gruppe af kunstige Høje, 127 i Antal, hvoraf nogle var 10 Fod i Højde, 60 i Diameter, medens den største Del var meget mindre. Dette var utvivlsomt Pladsen for en Sioux Landsby for 2½ Aarhundrede siden, og Højene var Gravhøje. To af Højene blev udgravede, og i den første fandtes et eneste Stenredskab, men intet Spor af Ben. Den anden Høj var omtrent 3 Fod høj, 15 Fod i Diameter og frembød mere Interesse. Paa den oprindelige Jordoverflade laa Dele af 4 Skeletter. De lange Knogler af Arme og Ben var blevet anbragt sammen i et Bundt, og Hjerneskillen var lagt oven paa. Der var 4 saadanne Bundter i Højen.

Der fandtes to smaa Ribben og to Dyreben, en Flintekniv og et Potteskaar i Jorden mellem de menneskelige Rester, men ingen andre Redskaber.

En fransk Missionær, Louis Hennepin, blev, da han rejste ned ad Mississipi, taget til Fange af Sioux Indianere, der var paa Krigsstien. Han beretter om den besynderlige Skik, som Indianerne havde med at føre Knoglerne af afdøde Slægtninge om med sig. De behandlede

dem meegt omhyggeligt og havde dem gemt i et pynteligt Hylster af Klæde. Sandsynligvis blev Knoglerne dog tilsidst begravede, inden de helt var hensmuldrede. „Stilladsbegravelser“ anvendtes ogsaa, dels som særlig Æresbevisning og dels af praktiske Grunde, naar Jorden om Vinteren var saa haardt tilfrossen, at Gravning vaanskeligt kunde finde Sted. I nogle Tilfælde blev da Ligene senere nedtagne og begravede. Nogle Stammer ansaa det ligefrem for en Skam at blive begravet i Jorden. Dette fandt saaledes Sted, naar Mænd var blevet myrdede og Liget blev da ofte nedlagt med Ansigtet nedad, Hovedet vendt mod Syd og en Klump Fedt i Munden. Kvinder og Børn begravedes i Hovedsagen efter samme Regler som Mænd. Undertiden brugte man, naar det var Kvinder, at medgive dem særlige Køkkenredskaber paa samme Maade som Vaaben til Krigere.

Caddoan Stammerne.

Den tredje og sidste Gruppe af Indianere, der her skal omtales, er Caddoan Stammerne, hvortil hører Pawnee og Arikara.

Pawnee Indianerne havde store Landsbyer af Jord Hytter i Øst Nebraska vest for Missouri. De begravede deres døde i Grave, som de udhulede i Jorden. Ligene blev anbragt i siddende Stilling. Ovenover Graven opkastedes smaa lave Høje. Gravene laa i Grupper som Kirkegaarde i nogen Afstand fra Landsbyerne. Græstørv anvendtes utvivlsomt til Højene. Lignende Begravelsesmaade anvendtes hos *Arikara* Indianerne.

De Skikke, de iøvrigt anvendte ved Dødsfald afvige ikke i nogen særlig Grad fra de tidligere nævnte.
